

*Imatge presa durant la baixada del cim del Weissmies.
Foto d'Albert Cortès.*

www.santjust.org/seas

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

— 7 maig

Audiovisual «Mountain Wilderness de Catalunya, 25 anys protegint muntanyes»

— 8 maig

Conferència «L'altra cara de la guerra: la violència contra la població civil» per Josep M. Torras Ribé

— 10 maig

Excursió al Moianès (Bages) amb sortida del Parador a les 7 h

— 10 maig

Excursió matinal al refugi del Mas del Tronc i al Parc Eòlic (Anoia) amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 17 maig

XLI Marxa de Regularitat «Fulgenci Baños»

— 5 juny

Conferència «Les Quinzenades i l'últim rebrot de resistència a l'interior: el combat d'Arbúcies» per Arnau Cònsul

— 7 juny

Excursió a la vall de Castellbò (Alt Urgell) amb sortida del Parador a les 6.30 h

— 11 juny

Audiovisual «Núria Picas, una vida» per Núria Picas

— 14 juny

Excursió matinal de cloenda de tot el dia a la serra de Bufadors (Bisaura, Ripollès) amb sortida del Parador a les 7 h

— 21 juny

Excursió de cloenda del cicle a Osona amb sortida del Parador a les 7 h

— 4 juliol

Sopar de Lluna Plena. Els detalls es donaran a conèixer més endavant

— 11 i 12 juliol

Sortida de Veterans. Els detalls es donaran a conèixer més endavant

— 18 i 19 juliol

Excursió al Pirineu. Els detalls es donaran a conèixer més endavant

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre a la Sala Piquet de l'Ateneu, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador. Informació sobre les matinals al telèfon 93 371 51 98 (nits).

COL·LABORACIONS

Ajuntament de
Sant Just Desvern

FLORETO
Creu 66. Tel 933723103

CISTELLERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364

IMMACULADA AMAT
JUST AMIGÓ
MARCEL·LÍ CAMATS
FRANCESC HOMEDES

Butlletí de la SEAS

Núm.318 Maig/Juny 2015

UN TOC JOVE A L'ASSEMBLEA

Un any més, una quarantena de socis ens vam acostar al local de la SEAS per assistir a l'Assemblea General. Després de la lectura i aprovació de l'acta de l'assemblea anterior, els representats de cada comissió ens van informar de les activitats que es van fer el 2014.

Com a novetats destaquen la reorganització de la Biblioteca, el Cicle d'Audiovisuals, el pregó de la Festa Major, la inscripció a la Trailwalker Girona 2015 i el Sopar de Motxilla dedicat al reconeixement dels 32 socis que van complir 50 anys a la Secció.

Tanmateix, no tot van ser flors i violes el 2014. La comissió d'Excursions en Família només va poder portar terme dues de les cinc sortides programades, per manca de participació. Es va fer un sondeig per veure quins eren els motius d'aquesta davallada i es va concloure que eren, d'una banda, el cost de les llicències temporals, i, de l'altra, la manca d'un nucli de famílies fix que assegurés una participació mínima.

Després de l'exposició de la memòria del 2014, la presidenta ens va mostrar els gràfics dels moviments de socis, que no han canviat gaire amb referència als de l'any anterior. Pel que fa a l'estat de comptes, el tresorer ens va informar del balanç negatiu de l'any passat a causa de la suspensió de la Caminada Popular.

En l'apartat de Propostes per al 2015, es va votar el que serà el tema del Premi Especial del Concurs de Fotografia, «Oficis de muntanya», proposat per una sòcia de la Secció. Així mateix, per continuar recollint fons per a la Trailwalker, es va convidar els assistents a comprar samarretes i a participar en la botifarrada que se celebrarà al març.

D'altra banda, la millor proposta va ser l'anunci de la formació d'un nou grup de la nostra secció, «La SEAS Jove», format per alumnes de l'IES Sant Just que estan molt motivats per donar-se a conèixer i per iniciar les seves activitats.

Per acabar, es va aprovar la proposta d'augment de quotes, que és la conseqüència de l'increment de l'aportació que es demana a les seccions des de l'Ateneu i que té com a objectiu que cada vegada hi hagi més socis de la SEAS que també ho siguin de l'Ateneu. En aquest sentit, la presidenta va informar de la nova «Quota Centenari», creada per l'Ateneu per incentivar l'entrada de nous socis mitjançant una rebaixa important en la quota dels qui portin un soci nou a l'entitat (aquest nou soci també es beneficiarà de la mateixa rebaixa en la quota). Se'ns va fer veure que aquesta és una bona oportunitat perquè els socis protectors de la SEAS també es facin socis de l'Ateneu.

L'assemblea va finalitzar amb l'entrega d'un petit detall a en Daniel Cardona en agraïment per la seva col·laboració desinteressada en el Cicle d'Audiovisuals, en què va presentar el reportatge de la seva travessa pel Pirineu.

WEISSMIES, MENTRE EL COS AGUANTI...

Jordi de la Riva Martorell

Tot va començar el mes de gener de 2014, als Carcaixells d'en Dalmau, prop de Solius, quan vam parlar amb en Pau Mora que a les vacances d'estiu podíem anar als Alps i de passada, els qui hi estiguéssim interessats, intentar assolir un cim de més de 4.000 metres.

Va anar avançant l'any i es van anar definint poc a poc totes les qüestions, vam llogar un xalet per a 12 persones en un poblet anomenat Les Agettes, sobre mateix de Sion (Suïssa), fent un calendari d'activitats, caminades i visites pels 10 dies que duraria l'estada i del cim que volíem pujar. Els 4 companys interessats a fer l'ascensió, després d'analitzar diferents pics i itineraris, vam optar pel cim del Weissmies de 4.023 metres, que ni tècnicament ni físicament era molt exigent, ja que tres dels quatre alpinistes som nascuts l'any 1953 i tampoc volíem estirar més el braç que la màniga.

El Weissmies és el cim més alt del nord-est dels Alps del Valais, a l'est de la vall de Saas, damunt del poblet de Saas Grund. El seu flanc nord-oest està sempre cobert de neu i glaç, contrastant amb la cara sud molt més escarpada, molts cops sense neu i coronada per grans cornises de neu. Hi ha dues vies normals: l'antiga més fàcil però amb més desnivell que puja pel flanc sud-est, i l'altra, més utilitzada avui en dia (amb l'ajut dels remun-

*Visió del cim del Weissmies a la baixada.
Foto d'Albert Cortès.*

tadors mecànics) pel vessant nord-oest i l'aresta oest que té un recorregut glaciari amb pendents de fins al 40° i amb una aresta cimera una mica aèria. Aquesta darrera via és la que vam triar per pujar, aniríem fins al refugi el 25 d'agost i al dia següent intentaríem el cim.

El 21 d'agost, de bon matí marxem a Suïssa. Els primers dies fem una mica d'aclimatació, pujant al pic Montfort de 3.330 metres (amb telefèric) i fent una excursió circular pels llacs situats a prop de Zermatt.

S'acosta el dia de pujar al cim, 26 d'agost i totes les previsions meteorològiques coincideixen, farà mal temps, passarà un front de pluges que inestabilitzarà l'atmosfera. Decidim trucar al refugi Hohsaas i canviar la data per la nit del 27 al 28 d'agost, no ens posen cap problema i esperem tenir sort perquè és l'última oportunitat ja que el dia 30 tornem a casa. El dia 26 plou tot el dia fins a mitja tarda.

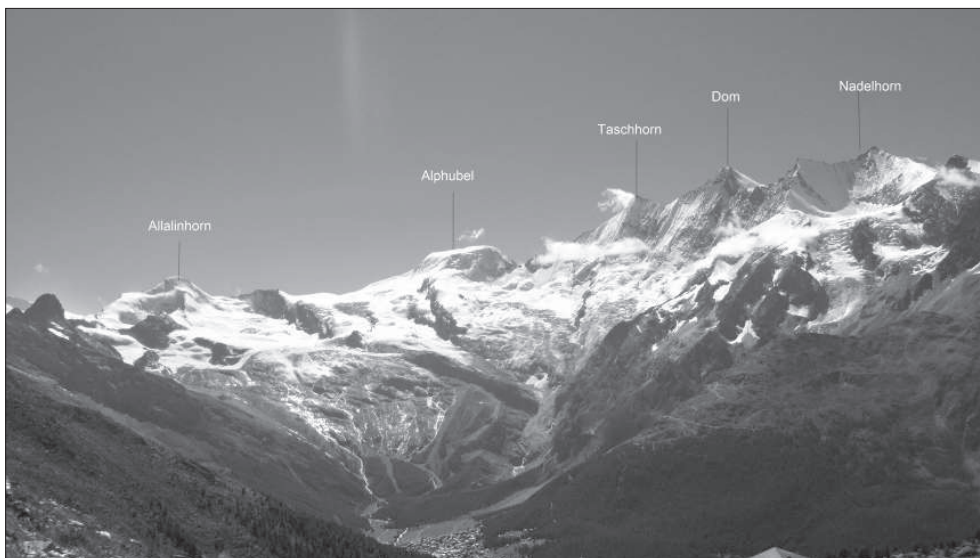

L'itinerari de l'ascensió senyalitzat. Foto d'Albert Cortès.

El dia 27 aprofitem el matí per enllestir les motxilles mentre els companys de les vacances que no vénen a fer muntanya marxen a veure una exposició del pintor Renoir a Martigny. A les 12 del migdia fem un esmorzar/dinar, i al cap d'una hora pugem al cotxe i anem fins al poblet de Saas Grund, on agafem un telefèric. A dos quarts de 4 de la tarda baixem a l'estació intermèdia de Kreuzbodem (2.397 m), podríem seguir amunt amb el telefèric fins gairebé la porta del refugi Hohsaas, però volem aclimatar-nos una mica i començar a escalfar les cames amb 700 metres de desnivell. Comencem a caminar per senders ben

senyalitzats, passem pel Weissmies Hute (2.726 m) i seguim amunt creuant-nos amb un ramat dispers de cabres dels Alps que ens miren amb indiferència; l'últim tram es fa més costerut i trepitgem neu per primer cop.

A dos quarts de 6 de la tarda arribem al Hohsaas Hute (3.098 m). Des de la terrassa la vista és espectacular: a l'oest, a l'altre costat de la vall, una barrera de cims de més de 4.000 metres ens atrauen la mirada, sobre nostre, al sud-est, la nostra fita, el Weissmies. La temperatura és agradable, encara que els cims estan mig ennuvolats.

Barrera de cims de més de 4.000 metres d'altitud. Foto de Jordi de la Riva.

Entrem al refugi, ens adrecem a una noia rosseta que ens informa amb bona voluntat, mig anglès mig francès, que tenim l'habitació núm. 2 a la planta de sota, on hi ha també els lavabos i el lloc per deixar el material i ens diu que a les 6 de la tarda serviran el sopar. Deixem el material i ens instal·lem a l'habitació, per a 6 persones, on hi ha edredó nòrdic per si fa fred, i ràpidament pugem a sopar. L'horari no és habitual per a nosaltres, però si avui ja hem fet un esmorzar/dinar, potser ara farem un berenar/sopar, això sí amb una bona copa de cervesa.

Havent sopat sortim a la terrassa del refugi a fer temps per anar a dormir. Ens entretenim buscant a la muntanya l'itinerari de l'endemà tot esperant l'hora d'anar a les lliteres; poc a poc va fent més fred, darrera la barrera muntanyosa

de l'altre costat de la vall la llum del dia cada cop és més tènue, al fons de la vall es va fent fosc i els llums dels poblets poc a poc comencen a il·luminar-se. A les 9 ens n'anem a dormir.

Titit...titit...titit... són les 5 del matí, ara que dormia millor sona l'alarma del rellotge, que finalment trobo dins d'una sabata i el puc apagar. La nit se m'ha fet molt llarga, feia calor, havíem d'haver deixat oberta la finestra, però ara tant se val. Ha arribat el dia. Pugem a esmorzar, som unes 20 persones i al refugi n'hi cabem 36; mengem pa torrat, mantega i formatge. A aquestes hores costa d'empassar, sort en tenim del suc de taronja i del cafè que fan tirar-ho tot avall. Acabat el desdijuni, omplim les cantimplores amb te calent per a l'ascensió, gentilesa dels guardes, i baixem a l'habitació del

*A dalt: refugi Hohsaas amb la gelera Triftgi, i a sota: passant un pont de neu.
Foto de Jordi de la Riva.*

material on enllestim les motxilles, ens posem els paraneus, els arnesos i l'altre material. Que bo és fer-ho a cobert sense passar fred i amb llum elèctrica. Pugem a la terrassa, tots a punt per sortir amunt. No fa gaire fred, una escletxa de claror ens mostra els cims que continuen mig

tapats com ahir al vespre, a sota nostre i al voltant dels 2.500 metres un mar de núvols cobreix la vall. Són les 6 en punt, sortim cap al Weissmies.

Mig a les fosques agafem per sota del refugi, direcció est, un sender en baixa-da que en 15 minuts ens condueix a la gelera Triftgi, 1.000 metres sota mateix del cim. Ens calcem els grampons, pre- parem els piolets i fem dues cordades, ja que ens ha semblat més operatiu no haver de dependre tots quatre d'una sola corda. Iniciem la pujada en direcció sud, avancem per un altiplà en una zona amb esquerdes, alguna prou ampla com per haver de buscar un pont de neu per cre- uar-la sense dificultat, i seguim per un altre replà fins a enfilarnos per un fort pendent al peu d'unes parets de gel i neu, que flanquegem per sota fins que trobem una rimaia força ampla que podem cre- uar gràcies a un altre pont de gel. Aquest passatge l'havia vist fotografiat, quan en

*Aresta oest fins al cim del Weissmies.
Foto de Jordi de la Riva.*

anys amb poca neu instal·len una escala d'alumini per poder-lo travessar.

El dia poc a poc va aixecant-se, al fons de la vall es van dissipant els núvols que hi havia de matinada i els que tapen els cims, el sol comença a desfer-los, i el Weissmies, per sobre de 3.800 metres més o menys, continua tapat.

Seguim amunt, després de remuntar el tram més dret de tot l'itinerari amb una inclinació de 40°, el pendent es va suavitzant, tot i que progressem fent zigzagues per superar el desnivell. Per davant nostre tres grups que han sortit més d'hora que nosaltres ja són a l'aresta cimera i algun desapareix enmig de la boira. Arribem els quatre a l'aresta i girem a l'esquerra, direcció est, enfilant els últims 200 metres que ens portaran al cim. La boira ens envolta, encara que cada cop menys densa, no sentim la sensació de buit pels pendents i cornises que ens envolten: ulls que no veuen...

Per fi una mica abans de les 10 hores, quasi sense adonar-nos-en som dalt del

cim. Ens felicitem els quatre, satisfets de poder trepitjar la muntanya que durant uns mesos ens ha fet somiar amb una fita, amb dubtes i incerteses, però que a la fi hem aconseguit pujar.

Ens fan unes quantes fotos per al record i, quan menys ens ho esperàvem desapareix la boira, la vista ens descobreix un món de cims de més de 4.000 metres: al sud el Mont Rosa; a l'oest la llarga cresta que va del Strahlhorn fins al Nadelgrat, passant pel Alphubel i el Dom; al nord els Alps Bernesos i a l'est, a la llunyania, el Piz Bernina. Però el temps passa ràpid i hem de tornar avall.

Iniciem la baixada sense boira, ara sí que podem gaudir de la immensitat que ens envolta, precipicis per un cantó, cornises per l'altre, el refugi Hohsaas, on hem passat la nit, petitet, i al fons de la vall el poble de Saas-Fee. Seguim baixant, desfent el camí fet fa unes hores, i ens anem creuant amb altres cordades que pugen, que han hagut de dormir a baix a la vall i han pujat amb els primers telefèrics. Un dels companys es queixa, té gana, ens aturem 10 minuts a menjar i beure una

El grup dalt del cim. Foto de Jordi de la Riva.

*Fort pendent arran
d'una paret de neu i gel.
Foto de Jordi de la Riva.*

mica, no ho hem fet en tota l'ascensió perquè volíem arribar al refugi a la una, perquè les nostres dones pujaran a esperar-nos. Després de la paradeta, seguim avall, saltant esclotxes, passant ponts de neu, baixant pendents, fins a arribar al final de la gelera on estan esperant-nos les nostres companyes, que de lluny feia estona que seguien els nostres moviments a la gelera. Fins i tot, amb una càmera fotogràfica ens han estat fent fotos amb teleobjectiu (fotos que posteriorment van guanyar el premi a la millor col·lecció temàtica del Concurs Fotogràfic de la SEAS del 2014).

Passada la una del migdia, ja som asseguts a la terrassa del refugi, resseguint amb la mirada l'itinerari del cim que acabem de baixar. Recuperem forces amb una gerra de cervesa i un entrepà de truita i abans de baixar, refem i organitzem les motxilles, per a tornar a Saas-Grund, on tenim els cotxes; ara sí, tot el trajecte de baixada en telefèric. Després, ja a la

vall, ens relaxem passejant pels carrers de Saas-Fee i observant des de la terrassa d'un cafè el cim que hem coronat al matí, 2.200 metres per sobre nostre.

Al cap de 5 mesos torno a ser als Alps, per la finestra veig com a fora neva, i aprofito estones d'aquests dies per intentar reflectir en un paper tot el que vam viure aquells dies de finals d'agost de 2014 i m'agradaria fer-vos partícips, quan llegiu aquest relat, d'una mica del que vam viure quatre socis de la SEAS mentre pensem en una nova fita, en un nou cim.

Podeu veure les fotografies de l'ascensió al web de la SEAS a l'apartat "Fotografies d'excursions de socis" accessible des de la pestanya "Fotografies" (enllaç: <http://santjust.org/seas/excursionsSocis.html>)

Participants: Albert Cortès, Joan Gómez, Pau Mora i Jordi de la Riva.

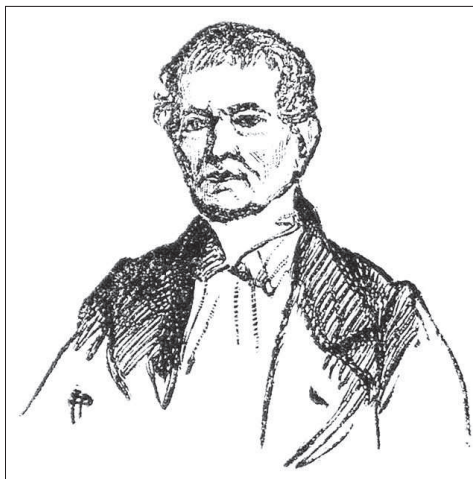
VINCENT DE CHAUSENQUE I LA SEVA ASCENSIÓ AL CANIGÓ EL 1823

Daniel Cardona Pera

El darrer viatger pirinenc

Vincent de Chausenque és el darrer viatger que va fer conèixer, entre el 1804 i el 1841, els Pirineus des del Cantàbric (va pujar al pic de Larrun) fins a la Mediterrània (Canigó) amb algunes ascensions al Pirineu Central.

A partir d'aquí, dos personatges canviaran la filosofia viatgera per la més alpinística, dues persones que no es coneixen de res i que el 10 d'agost de 1858 coincideixen a la Bretxa de Roland. Un d'ells, Henry Russell de 24 anys —que ja havia recorregut mig món— feia un mes que voltava pels carrers de París quan de sobte va veure a l'aparador d'una llibreria els dos volums de l'obra de Vincent de Chausenque *Les Pyrénées, ou Voyages pédestres dans toutes les régions de ces montagnes depuis l'Océan jusqu'à la Méditerranée*¹. Entra a la botiga, fulleja els volums, els compra a l'acte i llegeix les seves gairebé mil pàgines d'una tirada^{2,3}. El segon, Alfred Tonnellé, de vint-i-sis anys, que aquell any s'havia iniciat en el pirineisme, malauradament moriria el 14 d'octubre de febre tifoide. Tonnellé havia pujat el 15-16 de juliol a l'Aneto amb el seu amic Alfred Mame (34a ascensió) i féu la primera a la Forcadada l'1 d'agost amb el guies Ribis i Redonnet⁴.

Vincent de Chausenque.

El dia següent, Tonnellé inicia una volta al massís de la Maladeta i el 7 d'agost —també amb el guia Redonnet— pugen des d'Héas al cercle de Troumouse al Mont Perdut, essent aleshores quan es troba amb Henry Russell a la Bretxa, però la boira no li permet veure el paisatge i fa que Russell baixi a Gavarnia per Serradets mentre que Tonnellé segueix cap a la vall d'Ordesa (en aquells temps, aquests paisatges eren desconeguts excepte per als pastors de la zona) i Gistaín, i retorna pel portillon d'Ôo cap a Luchon. Ha nascut el pirineisme-alpinista!

El personatge

Vincent de Chausenque va néixer el 1781 a Gontaud de Nogaret, departament de Lot-et-Garonne a Aquitània, i va morir al mateix poble el 1868. De jove estudia història natural, sobretot botànica i geologia, al poble medieval de Sorèze, en

Coscoll (Molopospermum peloponnesiacum).
Foto de Josep Nuet procedent del llibre
Plantes alpines dels Pirineus.

el departament de Tarn, situat entre les ciutats d'Albi, Carcassona i Tolosa. Als onze anys fa la primera visita al Pirineu. De més gran segueix la carrera militar en la secció d'enginyers a Metz, on arriba al grau de tinent (1802).

Per problemes de salut, quan té 22 anys és destinat a la zona de Baiona (País Basc francès) on assoleix el seu primer pic, el Larrun. Com a oficial d'enginyers, li encarreguen els aixecaments dels mapes de Tarbes, Lourdes i Barèges. Aquí comença la seva passió pel Pirineu, so-

bretot després d'una trobada amb Lois Ramond de Carbonières, el 1805, a la cascada d'Estabous prop de Barèges (entre Luz i el Midi de Bigorre). Ramond era el «vencedor» del Mont Perdu que havia assolit el 6 d'agost de 1802 amb dos pastors aragonesos des de Fanlo. La veritat, però, és que en aquesta data els guies de Ramond, Laurens i Rondó aconseguiren fer el cim per primera vegada, en haver-se avançat per explorar el terreny. Després de passar el port de Pineta van trobar un pastor aragonès de nom desconegut, el qual els acompanyà fins al cim per la canal de la cara N (las Escaleras). Quatre dies més tard, ara amb en Ramond i els guies Laurent i Palau, pugen al coll d'Añisclo, voregen la gelera de la cara NW per aconseguir la mateixa canal N.^{5,6} Abans, Ramond havia editat el 1797 la primera temptativa fallida al cim per la bretxa de Tucarroya amb *Voyage au Mont-Perdu et dans la partie adjacente des Hautes-Pyrénées*⁷. De Chausenque l'havia llegit, i aleshores li comenta que vol assolir el Néouvielle, que aleshores encara era un cim verge.

Designat capità el 1808 (als 27 anys), al cap de poc dimiteix per raons de salut, ja que no suporta els exercicis violents. Entre 1811 i 1822 es perd la seva pista als Alps, sense cap notícia sobre les seves activitats.

El 1822, als 40 anys, descriu la seva temptativa de pujar el Vignemale (Pique Longue) des de Cauterets amb un guia. Pujant el Petit Venhamala es queden en una petita punta, la futura Pointe Chausenque de 3.024 m, situada entre aquest cim i la Vignemale, ja que no veuen viable baixar a la gelera d'Ossoue i pujar al cim.

El 1829 assoleix el Montcalm i als 65 anys fa una primera a l'aconseguir el Néouvielle (10 de juliol de 1841) des de Barèges (17 hores), i amb 82 anys (1863) encara aconsegueix el Cabarilós (2.334 m) des de Cauterets amb el guia Jean Lapie. Sort que tenia mala salut!

L'ascensió al Canigó

De Chausenque, amb un antic condeixeble de l'escola de Sorèze, en Étienne-Gabriel Arbanère⁸, gran coneixedor del Pirineu oriental, realitza un viatge des de Pamiers a Port-Vendres (a la Mediterrània).

Parteixen de Pamiers, Foix, Tarascon, balneari d'Ussat (aigües calcàries) recomanades per a les malalties estomacals, i abans d'arribar a Ax pugen el pic de Saint-Barthélemy de 1.200 toises d'alçada⁹ (2.348 m) des d'on descobreixen gairebé un terç dels Pirineus: Mont Valier i Montcalm, els pics andorrans de Siguer i la Ferrera... i el Canigó. A Ax, amb termes riques en sofre, ho troben ple de refugiats espanyols que fugen dels constitucionals —Trienni Liberal—. Segueixen l'antiga ruta de comunicació entre el Languadoc i el Rosselló passant pel coll de Pailhères, travessant els estrets de l'alta vall de l'Aude amb l'ajuda del contrabandista-guia Majouret, i seguint cap a Mijanès, Quérigut, serra de Madres, Mosset i Prada, on queda impressionat pel Canigó (en aquells temps ningú sabia com assolir-lo), però seguiran cap a Perpinyà on el Dr. Companio, que no havia pujat mai a la Pica, els recomana l'alcalde de Cortsaví, però aleshores segueixen cap a les Alberes i Port-Vendres, a tocar de la Mediterrània.

Tornaran per la vall del Tec, Arles-sur-Tec, gorges de la Fou i Cortsaví (depenent del districte de Ceret), en aquells moments centre de la mineria del ferro de la zona, com són Batera i Leca, una part del qual es transportava a les fargues catalanes. El batlle els adreça a M.Vilanova, caçador d'isards i coneixedor del Canigó, i aquest els diu que des de Cortsaví (730 m) hi ha de deu a dotze hores d'ascensió i que és millor fer-ho des de Vallmanya (901 m), a la vall de la Lentilla, perquè es pot fer amb només 7 hores.

Decidits, aniran a Vallmanya (possiblement el 26 de juny del 1823) i els acompanyarà un pastor andorrà. Surten de matinada seguint els engorjats del riu Leca pujant a les mines de Batera i al coll de la Cirera (1.731 m), el qual separa les valls del Tec i la Tet on troben una caravana de mules amb una noia, filla de Cortsaví, que retorna a Vallmanya i que ve de celebrar la festa de Sant Eloi (25 de juny), patró dels miners.

Dormen en una pallissa i a les tres de la matinada surten en Vicent, l'Étienne-Gabriel Arbanère i el guia, darrere una corrua de mules i mulers que porten la intendència. L'autor descriu la destresa dels mulers a no perdre la càrrega a les ziga-zagues. Al cap d'una hora arriben a les pastures de Prats de Cabrera (1.740 m) —actualment hi ha 1 h 55 min— i a través d'un bosc de pi roig arriben als Clots d'Estabell (1.945 m), on troben dues cabanes a l'entorn de les quals els propietaris estan fent feines del bosc que pertany al municipi de Lerc. Pugen al coll de la Perdiu (actual coll o Ras de Cortalets, 2.010 m) entre nerets i «anèmones blanques i sulfuroses amb pè-

Sant Martí del Canigó el 1834. «Voyages pittoresques et romantiques dans l'ancienne France, II». L. Turpin de Crissé, Thierry Frères. Font: Blog de JM. Mir - jmir1@xtec.cat

tals elegants» (Herba del vent groga)¹⁰. Descansen en aquest lloc mentre que els mulers i el guia cullen *couscouils* per fer una amanida i ho descriu com a les arrels i brots joves de *Molopospermum cicutarium*, de gust com a api, pot ser actualment el coscoll (*Molopospermum peloponnesiacum*)¹¹.

Arriben al plateau Bélach (possiblement on hi ha l'actual refugi de Cortalets, de 2.150 m), sense arbres i amb una superfície de 300 m d'ample per 50 de llarg, a 200 metres del cim. Després de deixar els equipatges i les mules al coll de la Perdiu, observa que la neu cobreix completament els dos cims de la cresta, i al fons, a causa dels vents del nord, des de fa segles s'ha format una gelera. Després

d'una hora de seguir la cresta fan el cim. Han trigat sis hores des de Vallmanya, però la vista no és gaire bona perquè la boira baixa envaeix Catalunya i el Pirineu, on sols ressalten les Alberes i tots els pics pirinencs de certa alçada.

De Chausenque descriu que dalt de la Pica, sobre unes roques, troben una creu de ferro no gaire rovellada, la qual cosa li fa descartar que l'hagin col·locat Cassini i Lemonnier els quals, entre el 28 de setembre i el 6 d'octubre del 1739, van pujar al cim per a realitzar treballs de triangulació general dels cims francesos. Després de tres hores dalt del pic amb l'esperança que s'aclarís, un vent fred els fa baixar altre cop als plans de Bélach, i des d'aquí decideixen davallar a Fillols

Cim del Canigó. Foto feta l'any 1981 per Jordi Gironès.

(700 m) i Vilafranca de Conflent. Travesen un bosc de pins en molt mal estat, amb branques seques cobertes de líquen i sense nous plançons i fa una crítica molt dura contra les fargues catalanes que espolien la fusta d'aquestes contrades. A la sortida del bosc baixen cinc-cents metres de cop cap al riu de Fillols i el poble. Allí troben un hostal d'una condició miserable i ressalta que «no correspon a la riquesa pastoral del lloc, però malgrat tot, trobem el que volíem: llet fresca i descans».

El dia següent baixaran a Vilafranca del Conflent, Mont-Lluís, coll de la Perxa i la Cerdanya, on trobaran una frontera molt alterada a causa de la invasió des de França dels exèrcits dels Cent Mil Fills de Sant Lluís liderats pel duc d'Angulema, en representació de la Santa Aliança (Àustria, Prússia, Rússia i França), que responen a una petició d'ajuda de Ferran VII per restaurar la monarquia absolutista contra el govern liberal.

Bibliografia

1. DE CHAUSENQUE, V. *Les Pyrénées, ou Voyages pédestres dans toutes les régions de ces montagnes depuis l'Océan jusqu'à la Méditerranée*, 1a edició. Toms I et II. Lecointe et Pougin, Libraires. París. 1834. Reimpressió: Volum I Elibron Classics series 2008. Volum II: reimpressió 2a edició 1854. Hachette livre any 2012
2. CANALES, M. *Vincent de Chausenque, una persona influent*. Biografies alpines. Excursionisme de la UEC, 18 de maig de 2013. Web: <http://biografiesalpines.blogspot.com.es/>.
3. RIBAS, JOSEPH. *El pirineisme del vessant nord del Pirineu*. Muntanya núm.846, Vol 107; pàgs. 48-52, any 2003.
4. BERARDI, H. *Tonnellé*. En: «Cents ans aux Pyrénées». Toms 1-4. Edita: MonHelios. Pau. Reimpressió del 2011, pàgs. 213-233.
5. GUILERA, J.M. *El primer escalador del Monte Perdido fue un aragonés*. Montaña núm. 81, set-oct 1962, pàgs. 205-211.
6. FELIU, M. *El Monte Perdido y Ramond de Carbonnières*. En: *La Conquista del Pirineo*, 2a edició. Edita: Sua Edizioak, Bilbao, 2000, pàgs. 33-48.
7. RAMOND, L. *Voyage au Mont-Perdu et dans la partie adjacente des Hautes-Pyrénées*. Chez Babin Imprimer. París 1801.
8. Arbanère EG. *Tableau des Pyrénées françaises*, 2 volums París 1828.
9. Un toise a França en aquells moments, equival a 1,9409 metres.
10. NUET, JOSEP. *Plantes alpines dels Pirineus*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2008, pàg. 80.
11. NUET, JOSEP. *Plantes alpines dels Pirineus*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2008, pàg. 54.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 2 de març de 2015

— Altes: David Tomás Pérez (1134) i Bernat Hereu Fina (1135)

— Baixes: cap

— Es valora positivament la creació per part de l'Ateneu de la «quota del centenari» de 48 € aplicable al nou soci i al soci de l'Ateneu que l'hagi fet possible. Creiem que pot ajudar que alguns socis protectors nostres es facin també socis de l'Ateneu. És per això que es decideix tractar el tema en la propera assemblea general del 7 de març recomanant als socis protectors que aprofitin aquesta ocasió.

— Considerem molt interessant l'aplicació AlpiFy per a mòbils, dissenyada per casos d'accident, perquè permet una millor localització de l'accidentat, i la difondre als socis perquè se la baixin.

— En aquesta reunió de Junta hi ha assistit l'actual president de la FEEC, Jordi Merino, per lliurar-nos un lot de mapes i llibres per haver col·laborat en l'estudi que es va realitzar sobre les biblioteques de les entitats excursionistes.

— Durant la reunió es comenten aspectes relacionats amb la participació a la Trailwalker com és el cas de les donacions fetes directament al compte d'Oxfam, les quals no s'apliquen al nostre equip en no fer-se a través del web. En aquests casos cal identificar-les i dir-los que la incorporin al fons del nostre equip. Es posarà un correu als socis dient-los que ens informin en aquests casos. Es decideix que el preu de venda de les samarretes sigui de 10 euros i, pel que fa a la festa del dia 22 de març, s'informa que es dirà «Botifarrada solidària», començarà a les 10 h al Pati del Roure i el preu serà de 6 euros.

Moment en què el president de la FEEC, Jordi Merino, lliura a la SEAS un lot de mapes i llibres. Foto de Joan Urpinell.

QUOTES PER AL 2015

Quotes anuals aprovades a l'Assemblea General Ordinària del 7 de març de 2015

Ateneu	14,00
Ateneu jubilat	7,00
Ateneu de 9 a 20 anys	5,00
Ateneu de 21 a 30 anys	8,00

Protector	43,50
Protector jubilat	21,50
Protector de 9 a 20 anys	11,30
Protector de 21 a 30 anys	25,00

Els fills de socis amb edat inferior a 9 anys no paguen quota de socis.

BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 82. No. 318

Taula de redacció — Leonci Canals, Daniel Cardona, Ferran de la Fuente,
Maria Garcia, Jordi Gironès i Agustí Revilla.
Autoedició — Jordi Gironès
Tramesa — Elisabeth Bart
Disseny — Toni Royo
Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern
Impressió — NB Comunicacions, S.C.C.L.

ÍNDEX

- Portada** — Baixant del cim del Weissmeis, per Albert Cortès
02 — Calendari
03 — Assemblea
04 — Weissmies, mentre el cos aguanti, per Jordi de la Riva
10 — Vincent de Chausenque i la seva ascensió al Canigó, per Daniel Cardona
15 — Informació de la SEAS

Companys de la SEAS durant la Botifarrada Solidària celebrada el 22 de març de 2015 al Pati del Roure de l'Ateneu. Foto de Jordi Farràs.

SEAS, entitat esportiva núm. A01824

Butlletí de la SEAS

Núm.318 Maig/Juny 2015